23 Νοεμβρίου 2016

Μετάνοια και συγχώρεση

Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Θεολογία και Ζωή

Ένας αδελφός έκανε συνεχώς αυτή την προσευχή στο Θεό:

– Κύριε, δεν έχω φόβο Θεού!

Στείλε μου λοιπόν κεραυνό ή καμιάν άλλη τιμωρία ή αρρώστια ή δαιμόνιο, μήπως κι έτσι έρθει σε φόβο η πωρωμένη μου ψυχή.

Αλλοτε πάλι παρακαλούσε κι έλεγε:

– Ξέρω πώς έχω πολύ αμαρτήσει ενώπιόν Σου, Δέσποτα, και πώς είναι αναρίθμητα τα σφάλματά μου. Γι΄αυτό και δεν τολμώ να Σου ζητήσω να με συγχωρέσεις. Αν όμως είναι δυνατόν, συγχώρεσέ με για την ευσπλαγχνία Σου. Αν πάλι είναι αδύνατον, τουλάχιστον τιμώρησέ με στη ζωή αυτή και μη με κολάσεις στην άλλη. Κι αν είναι και τούτο ακόμη αδύνατον, στείλε μου εδώ ένα μέρος της τιμωρίας και αλάφρωσέ μου εκεί την κόλαση. Άρχισε μόνο από τώρα να με τιμωρείς. Αλλά τιμώρησέ με σπλαχνικά, όχι με την οργή Σου, Δέσποτα.
Έτσι λοιπόν μετανοούσε έναν ολόκληρο χρόνο κι αυτά έλεγε με δάκρυα ικετευτικά, ολόθερμα και ολόψυχα, λιώνοντας και τσακίζοντας σώμα και ψυχή με νηστεία και

αγρυπνία και άλλες κακουχίες. Μια μέρα καθώς καθόταν καταγής, όπως συνήθιζε, θρηνώντας και φωνάζοντας σπαραχτικά, από την πολλή του λύπη, νύσταξε κι αποκοιμήθηκε.

Και να! Παρουσιάζεται μπροστά του ο Χριστός και του λέει με φωνή γεμάτη ιλαρότητα:

– Τι έχεις, άνθρωπέ μου; Γιατί κλαις έτσι;

Ο αδελφός Τον αναγνώρισε και αποκρίθηκε έντρομος:

– Γιατί έπεσα, Κύριε!

– Έ, σήκω!

– Δεν μπορώ, Δέσποτα, αν δεν μου δώσεις το χέρι Σου!

Τότε Εκείνος άπλωσε το χέρι Του, έπιασε τον αδελφό και τον σήκωσε.

Μά κι όταν αυτός σηκώθηκε, συνέχισε να θρηνεί.

– Γιατί κλαις, άνθρωπέ μου; Γιατί είσαι λυπημένος; του ξαναλέει ο Κύριος με απαλή και ιλαρή πάλι φωνή.

– Δεν θέλεις, Κύριε, να κλαίω και να λυπάμαι, απάντησε ο αδελφός, πού τόσο πολύ Σε πίκρανα, αν και απόλαυσα τόσα αγαθά από Σένα;

Εκείνος άπλωσε ξανά το χέρι Του, τ΄ ακούμπησε στο κεφάλι του αδελφού και του είπε:

– Μη λυπάσαι πιά. Γιατί αν έδωσα το αίμα μου για σένα, πολύ περισσότερο θα δώσω συγχώρηση και σε σένα και σε κάθε άλλη ψυχή που γνήσια μετανοεί.

Μόλις συνήλθε ο αδελφός από την οπτασία, ένιωσε την καρδιά του γεμάτη χαρά. Έτσι πληροφορήθηκε πώς ο Θεός τον ελέησε. Κι από τότε ζούσε με πολλή ταπείνωση, ευχαριστώντας Τον.

Πηγή: theomitoros.blogspot.gr